TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 20. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Preču zīmes – Direktīva 2008/95/EK – 7. panta 1. punkts – Ar preču zīmi piešķirto tiesību izsmelšana – Paralēlas preču zīmes – Preču zīmju cesija saistībā ar Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritorijas daļu – Komerciālā stratēģija, ar kuru tiek apzināti veicināts globālas un vienotas preču zīmes tēls pēc cesijas – Neatkarīgi īpašnieki, taču kuriem ir ciešas komerciālas un ekonomiskas attiecības

Lieta C-291/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Juzgado de lo Mercantil nº 8 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 8, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 17. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 23. maijā, tiesvedībā

Schweppes SA

pret

Red Paralela SL,

Red Paralela BCN SL, agrāk – *Carbòniques Montaner SL*,

piedaloties

Orangina Schweppes Holding BV,

Schweppes International Ltd,

Exclusivas Ramírez SL.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*], A. Prehala [*A. Prechal*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 31. maija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Schweppes SA* vārdā – *I. López Chocarro*, *procurador*, un *D. Gómez Sánchez*, *abogado*,

– *Red Paralela SL* un *Red Paralela BCN SL* vārdā – *D. Pellisé Urquiza*, *procurador*, un *J. C. Quero Navarro*, *abogado*,

– *Orangina Schweppes Holding BV* vārdā – *Á. Joaniquet Tamburini*, *procurador*, un *B. González Navarro*, *abogado*,

– *Schweppes International Ltd* vārdā – *Á. Quemada Cuatrecasas*, *procurador*, un *J. M. Otero Lastres*, *abogado*,

– Grieķijas valdības vārdā – *G. Alexaki*, pārstāve,

– Nīderlandes valdības vārdā – *L. Noort* un *K. Bulterman*, pārstāves,

– Eiropas Komisijas vārdā – *É. Gippini Fournier*, *T. Scharf* un *F. Castillo de la Torre*, kā arī *J. Samnadda*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 12. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2008, L 299, 25. lpp., un labojums – OV 2009, L 11, 86. lpp.), 7. panta 1. punkta, kā arī LESD 36. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Schweppes SA*, saskaņā ar Spānijas tiesībām dibinātu sabiedrību, no vienas puses, un *Red Paralela SL* un *Red Paralela BCN SL*, agrāk – *Carbòniques Montaner SL* (turpmāk tekstā kopā – "*Red Paralela*"), no otras puses, par to, ka šīs pēdējās minētās sabiedrības importē Spānijā tonizējošā ūdens pudeles, uz kurām ir preču zīme "Schweppes" un kuru izcelsme ir Apvienotajā Karalistē.

Atbilstošās tiesību normas

3 Direktīvas 2008/95 7. pantā "Preču zīmes piešķirto tiesību izmantošana [izsmelšana]" ir noteikts:

"1. Preču zīme nedod īpašniekam tiesības aizliegt tās lietošanu attiecībā uz precēm, ko laidis Kopienas tirgū, izmantojot šo preču zīmi, īpašnieks vai kas laistas Kopienas tirgū ar īpašnieka piekrišanu.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja īpašniekam ir likumīgi iemesli iebilst pret preču turpmāku tirdzniecību, jo īpaši – ja pēc laišanas tirgū preču stāvoklis ir izmainījies vai pasliktinājies."

4 Direktīva 2008/95 no 2019. gada 15. janvāra ir atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 16. decembra Direktīvu (ES) 2015/2436, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2015, L 336, 1. lpp.), kura ir stājusies spēkā 2016. gada 12. janvārī un kuras 15. pants būtībā atbilst Direktīvas 2008/95 7. pantam.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

5 Apzīmējums "Schweppes" ir pazīstams visā pasaulē, tostarp saistībā ar dzērienu "tonizējošais ūdens", kas ir pieejams vairākos variantos. Šis apzīmējums nav reģistrēts kā vienota Eiropas Savienības preču zīme, taču jau sen ir reģistrēts kā valsts vārdiska un grafiska preču zīme katrā Eiropas Savienības un Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) valstī. Šīs valsts preču zīmes būtībā ir identiskas.

6 Sākotnēji visas preču zīmes "Schweppes", kas reģistrētas EEZ (turpmāk tekstā – "paralēlās preču zīmes"), piederēja *Cadbury Schweppes*.

7 1999. gadā *Cadbury Schweppes* cedēja *Coca-Cola/Atlantic Industries* (turpmāk tekstā – "*Coca-Cola*") daļu no savām paralēlajām preču zīmēm, ieskaitot tās, kas reģistrētas Apvienotajā Karalistē. *Cadbury Schweppes* palika par īpašnieci atlikušajai daļai šo paralēlo preču zīmju, ieskaitot tās, kas reģistrētas Spānijā.

8 Turpmāk norādītajā kartē tumšā krāsā ir atzīmētas EEZ dalībvalstis un kaimiņvalstis, kurās *Coca-Cola* pieder preču zīmes "Schweppes":

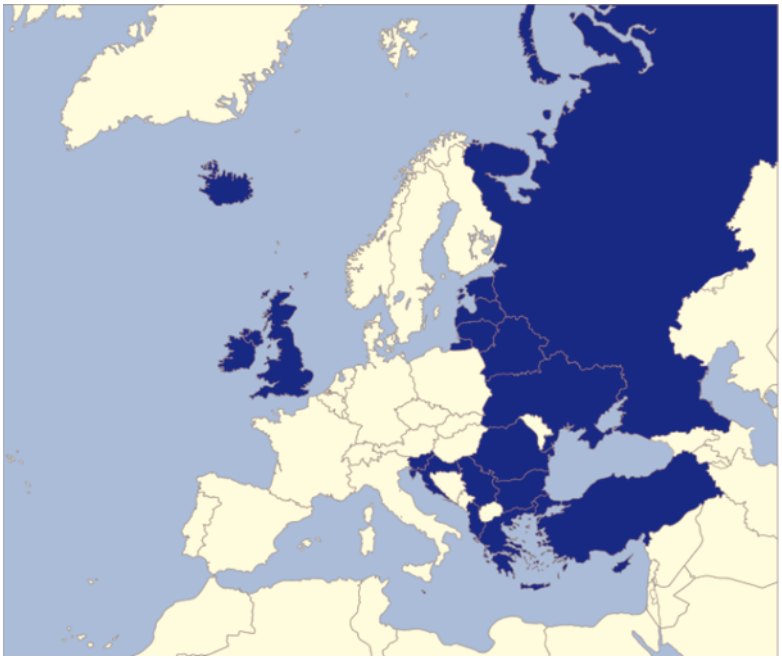

9 Pēc vairāku iegāžu un restrukturēšanu pabeigšanas paralēlās preču zīmes, kuras saglabāja *Cadbury Schweppes*, tagad pieder *Schweppes International Ltd*, saskaņā ar Apvienotās Karalistes tiesībām dibinātai sabiedrībai.

10 Šī pēdējā minētā sabiedrība ir piešķīrusi *Schweppes* ekskluzīvu licenci saistībā ar Spānijas paralēlajām preču zīmēm, kuras tiek aplūkotas pamatlietā.

11 *Orangina Schweppes Holding BV*, kas ir saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibināta sabiedrība un ir *Orangina Schweppes* grupas galvenā sabiedrība, kontrolē gan *Schweppes*, gan *Schweppes International*.

12 2014. gada 29. maijā *Schweppes* ir cēlusi prasību sakarā ar paralēlo preču zīmju pārkāpumu pret *Red Paralela*, jo atbildētājas pamatlietā ir importējušas un izplatījušas Spānijā tonizējošā ūdens pudeles, uz kurām ir preču zīme "Schweppes" un kuru izcelsme ir Apvienotajā Karalistē. *Schweppes* uzskata, ka šāda Spānijā veikta komercializēšana ir prettiesiska, jo šīs tonizējošā ūdens pudeles nav saražojusi un laidusi tirgū tā pati vai tas darīts ar tās piekrišanu, bet gan *Coca-Cola*, kurai, pēc *Schweppes* domām,

nav nekādas juridiskās vai ekonomiskās saiknes ar *Orangina Schweppes* grupu. Šajā sakarā tā apgalvo, ka, ņemot vērā attiecīgo apzīmējumu un preču identiskumu, patērētājs nevar nošķirt šo pudeļu komerciālo izcelsmi.

13 Aizstāvībai *Red Paralela* norāda uz preču zīmes tiesību izsmelšanu, kas izrietot no klusuciešot izteiktas piekrišanas saistībā ar *Schweppes* precēm, kuru izcelsme ir Savienības dalībvalstīs, kurā *Coca-Cola* pieder paralēlās preču zīmes. Turklāt *Red Paralela* uzskata, ka neapstrīdami pastāv juridiskas un ekonomiskas saiknes starp *Coca-Cola* un *Schweppes International* apzīmējuma "Schweppes" kā universālas preču zīmes kopējā izmantošanā.

14 Atbilstoši iesniedzējtiesas veiktajiem konstatējumiem, šajā lietā atbilstošie fakti ir šādi:

– *Schweppes International*, neraugoties uz to, ka tā ir paralēlo preču zīmju īpašniece vienīgi daļā no EEZ dalībvalstīm, ir veicinājusi preču zīmes "Schweppes" koptēlu;

– *Coca-Cola*, kas ir reģistrēto paralēlo preču zīmju īpašniece citās EEZ dalībvalstīs, ir sniegusi ieguldījumu šīs preču zīmes kopiespaida uzturēšanā;

– šī kopiespaida dēļ no Spānijas attiecīgās sabiedrības daļas viedokļa pastāv sajaukšana saistībā ar "Schweppes" preču komerciālo izcelsmi;

– *Schweppes International* ir atbildīga par Eiropas interneta vietni, kas ir tieši veltīta preču zīmei "Schweppes" (www.schweppes.eu), kurā ir ne tikai vispārīga informācija par šīs preču zīmes precēm, bet arī saites uz dažādām vietējām vietnēm, tostarp uz Lielbritānijas vietni, kuru pārvalda *Coca-Cola*;

– *Schweppes International*, kurai nav nekādu tiesību saistībā ar preču zīmi "Schweppes" Apvienotajā Karalistē (kurā preču zīme pieder *Coca-Cola*), savā interneta vietnē norāda, ka preču zīmei ir Lielbritānijas izcelsme;

– *Schweppes* un *Schweppes International* izmanto Lielbritānijas izcelsmes "Schweppes" preču tēlu savā reklāmā;

– *Schweppes International* Apvienotajā Karalistē sociālajos tīklos īsteno veicināšanas un informācijas akcijas klientiem saistībā ar "Schweppes" precēm;

– *Schweppes International* komercializēto "Schweppes" preču izskats ir ļoti līdzīgs – proti, noteiktās dalībvalstīs, tādās kā Dānija un Nīderlande, pat identisks – Lielbritānijas izcelsmes "Schweppes" preču izskatam;

– *Schweppes International*, kuras juridiskā adrese ir Apvienotajā Karalistē, un *Coca-Cola* mierīgi pastāv līdzās Apvienotās Karalistes teritorijā;

– pēc 1999. gadā notikušās daļas no paralēlajām preču zīmēm cesijas sabiedrībai *Coca-Cola* abas paralēlo preču zīmju īpašnieces EEZ savās attiecīgajās teritorijās ir iesniegušas jaunu "Schweppes" preču zīmju, kas ir identiskas vai līdzīgas saistībā ar tām pašām precēm, reģistrācijas pieteikumus (piemēram, tādu kā preču zīme "SCHWEPPES ZERO");

– lai gan *Schweppes International* ir paralēlo preču zīmju īpašniece Nīderlandē, preču zīmes ekspluatāciju (proti, preces izstrādāšanu, iepildīšanu un komercializēšanu) šajā valstī veic *Coca-Cola* kā licenciāte;

– *Schweppes International* neiebilst, ka Lielbritānijas izcelsmes "Schweppes" tiek komercializētas tiešsaistē tādās vairākās EEZ dalībvalstīs, kurās tā ir paralēlo preču zīmju īpašniece, kā Vācija vai Francija; turklāt "Schweppes" preces tiek pārdotas visā EEZ teritorijā ar interneta vietņu palīdzību, nenošķirot to izcelsmi;

– *Coca-Cola* nav iebildusi, pamatojoties uz tiesībām, kuras tai ir saistībā ar paralēlajām preču zīmēm, pret *Schweppes International* Kopienas dizainparauga, kas ietver vārdisku elementu "Schweppes", reģistrācijas pieteikumu.

15 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietas apstākļi krasi atšķiras no to lietu apstākļiem, kuri bijuši pamatā Tiesas judikatūrai preču zīmes tiesību izsmelšanas jomā un ka šie apstākļi varot likt no jauna pārdomāt līdzsvaru starp šo tiesību aizsardzību un preču brīvu apriti Savienībā.

16 Šajos apstākļos *Juzgado de lo Mercantil nº 8 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 8, Spānija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 36. pantu, Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktu un Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktu ir saderīgi, ka preču zīmes īpašnieks vienā vai vairākās dalībvalstīs aizliedz paralēli importēt vai pārdot citas dalībvalsts izcelsmes preces ar identisku preču zīmi vai praktiski identisku preču zīmi, kas pieder trešai personai, ja minētais īpašnieks ir veicinājis preču zīmes koptēlu, kas asociējas ar dalībvalsti, kuras izcelsmes preces tas vēlas aizliegt?

2) Vai LESD 36. pantam, Direktīvas [2008/95] 7. panta 1. punktam un Direktīvas [2015/2436] 15. panta 1. punktam ir pretrunā preces ar pazīstamu preču zīmi pārdošana Savienībā, reģistrētajiem īpašniekiem izmantojot visā EEZ plaši pazīstamas preču zīmes tēlu, kas vidusmēra patērētājam rada neskaidrības par preces komerciālo izcelsmi?

3) Vai ar LESD 36. pantu, Direktīvas [2008/95] 7. panta 1. punktu un Direktīvas [2015/2436] 15. panta 1. punktu ir liegts identisku vai līdzīgu valsts preču zīmju īpašniekam dažādās dalībvalstīs iebilst pret to, ka dalībvalstī, kurā tas ir preču zīmes īpašnieks, tiek importētas ar tā preču zīmei identisku vai līdzīgu preču zīmi apzīmētas preces no dalībvalsts, kurā tas nav preču zīmes īpašnieks, ja citā dalībvalstī, kurā tas ir preču zīmes īpašnieks, tas tieši vai klusējot ir izteicis piekrišanu šo pašu preču importam?

4) Vai LESD 36. pantam, Direktīvas [2008/95] 7. panta 1. punktam un Direktīvas [2015/2436] 15. panta 1. punktam ir pretrunā, ka preču zīmes īpašnieks A, kuram pieder dalībvalsts preču zīme X, iebilst pret ar šo preču zīmi apzīmēto preču importu, ja šo preču izcelsmes valsts ir cita dalībvalsts, kurā preču zīmei X identisku preču zīmi Y ir reģistrējis cits īpašnieks B, kurš to tirgo, un:

– abi īpašnieki A un B uztur intensīvas tirdzniecības un ekonomiskas attiecības, lai arī tie nav savstarpēji atkarīgi attiecībā uz preču zīmes X kopīgu izmantošanu;

– abiem īpašniekiem A un B ir saskaņota stratēģija preču zīmes jomā, apzināti izmantojot attiecīgajā sabiedrībā vienotas un kopējas preču zīmes izskatu vai tēlu;

– abi īpašnieki A un B uztur intensīvas tirdzniecības un ekonomiskās attiecības, lai arī faktiski tie nav savstarpēji atkarīgi, lai kopīgi izmantotu preču zīmi X, un turklāt tiem ir saskaņota stratēģija preču zīmes jomā, apzināti izmantojot konkrētajā sabiedrībā attiecīgo vienotas un kopējas preču zīmes izskatu vai tēlu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

17 *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* prioritāri apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams.

18 Šajā sakarā tās vispirms apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pamatots. Faktu konstatējumos, kas ietverti lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu un kas rezumēti šī sprieduma 14. punktā, esot pieļautas acīmredzamas kļūdas. Turklāt šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu esot nepilnīgs, jo tajā tostarp apzināti neesot izklāstīta *Schweppes* un *Schweppes International* nostāja, kas vērsta uz to, lai apstrīdētu šos faktu konstatējumus, un līdz ar to esot pārkāptas to tiesības uz aizstāvību.

19 Turpinājumā *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* apgalvo, ka prejudiciālie jautājumi ir abstrakti un pamatoti ar vispārīgiem un hipotētiskiem apgalvojumiem. Tāpēc Tiesai būšot neiespējami novērtēt to vajadzību un atbilstību.

20 Visbeidzot *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* apgalvo, ka iesniedzējtiesas šaubas attiecoties nevis uz Savienības tiesību interpretāciju, bet gan vienīgi uz to, vai uz noteiktām faktiskām situācijām, kuras vēl nav aplūkotas Tiesas judikatūrā par preču zīmes tiesību izsmelšanu, var attiekties šī judikatūra. Tā kā šī judikatūra ir pilnībā noteikta un pastāvīga, Savienības tiesību normu interpretācija, kuru lūdz iesniedzējtiesa, vairs neradot nekādas šaubas, līdz ar ko vēršanās Tiesā vairs neesot nepieciešama.

21 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru LESD 267. pantā noteiktās prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ietvaros, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus. Šajā ziņā Tiesa ir pilnvarota lemt vienīgi par Savienības tiesību interpretāciju vai spēkā esamību, ņemot vērā iesniedzējtiesas izklāstīto faktisko un tiesisko situāciju, lai varētu sniegt šai tiesai informāciju, kas ir noderīga tajā izskatāmās lietas izlemšanai (spriedumi, 2016. gada 28. jūlijs, *Kratzer*, C-423/15, EU:C:2016:604, 27. punkts, un 2017. gada 27. aprīlis, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, 35. punkts).

22 Līdz ar to Tiesai nav jāapšauba faktu vērtējumi, uz kuriem ir balstīts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu.

23 Turklāt Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, ka vienīgi valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kurai, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē gan tas, vai tās Tiesai uzdotie jautājumi ir vajadzīgi, gan tas, vai tie ir atbilstīgi. Tādēļ, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj (spriedumi, 2017. gada 26. janvāris, *Banco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, 29. punkts, kā arī 2017. gada 20. septembris, *Andriciuc* u.c., C-186/16, EU:C:2017:703, 19. punkts).

24 Tādējādi valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedumi, 2013. gada 14. marts, *Allianz Hungária Biztosító* u.c., C-32/11, EU:C:2013:160, 26. punkts, kā arī 2017. gada 26. janvāris, *Banco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, 30. punkts).

25 Tomēr šajā gadījumā tas tā nav. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka uzdotajiem jautājumiem ir saikne ar pamatlietu un tie ir atbilstoši, lai iesniedzējtiesa varētu to izspriest. Turklāt šajā lūgumā ir iekļauti pietiekami elementi, lai noteiktu šo jautājumu apjomu un saistībā ar tiem sniegtu lietderīgu atbildi.

26 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka valstu tiesām joprojām ir visas tiesības vērsties Tiesā, ja tās to uzskata par lietderīgu, un tas, ka interpretēt lūgtās tiesību normas Tiesa jau ir interpretējusi, neliedz Tiesai spriest no jauna (spriedumi, 2014. gada 17. jūlijs, *Torresi*, C-58/13 un C-59/13, EU:C:2014:2088, 32. punkts, kā arī 2017. gada 20. septembris, *Andriciuc* u.c., C-186/16, EU:C:2017:703, 21. punkts).

27 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

28 Vispirms ir jānorāda, ka prejudiciālie jautājumi attiecas gan uz atvasinātajām Savienības tiesībām, proti, Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punktu un Direktīvas 2015/2436 15. panta 1. punktu, ar ko tas aizstāts, gan uz primārajām Savienības tiesībām, proti, LESD 36. pantu.

29 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka, runājot par šīm abām atvasināto tiesību normām, uz pamatlietu, ņemot vērā faktu rašanās laiku, attiecas pirmā no šīm tiesību normām. Tādēļ vienīgi saistībā ar to Tiesai ir jāspriež šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvaros.

30 Otrkārt, ir svarīgi atgādināt, ka Direktīvas 2008/95 7. pants, kurš ir vispārīgi formulēts, pilnībā reglamentē preču zīmes tiesību izsmelšanu saistībā ar precēm, kas laistas tirdzniecībā Savienībā, un, tā kā Savienības direktīvās ir paredzēta to pasākumu saskaņošana, kuri ir nepieciešami, lai nodrošinātu LESD 36. pantā paredzēto interešu aizsardzību, visi ar to saistītie valsts pasākumi ir jāizvērtē, ņemot vērā šīs direktīvas tiesību normas, nevis LESD 34.–36. pantu. Tomēr šī direktīva, gluži kā visi atvasināto Savienības tiesību akti, ir jāinterpretē no LESD noteikumu, kas attiecas uz preču brīvu apriti, it īpaši no LESD 36. panta, skatpunkta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1996. gada 11. jūlijs, *Bristol-Myers Squibb* u.c., C-427/93, C-429/93 un C-436/93, EU:C:1996:282, 25.–27. punkts un tajos minētā judikatūra, kā arī 1997. gada 20. marts, *Phytheron International*, C-352/95, EU:C:1997:170, 17. un 18. punkts).

31 Tādējādi ar saviem četriem jautājumiem, kuri ir jāapskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkts, aplūkots kopsakarā ar LESD 36. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz valsts preču zīmes īpašniekam iebilst pret identisku preču, kas marķētas ar tādu pašu preču zīmi, importēšanu no citas dalībvalsts, kurā šī preču zīme, kura sākotnēji piederēja tam pašam īpašniekam, tagad pieder trešajai personai, kura ieguvusi tiesības cesijas rezultātā, ja pastāv šāds vai šādi turpmāk izklāstītie elementi:

– īpašnieks ir veicinājis preču zīmes kopiespaidu un ir saistījis ar izcelsmes dalībvalsti preces, kuru importu tas paredz aizliegt;

– īpašnieks un trešā persona koordinē savu preču zīmes stratēģiju, lai apzināti veicinātu visā EEZ vienotas un globālas preču zīmes izskatu vai tēlu;

– tādējādi radītais vienotas un globālas preču zīmes tēls rada vidusmēra patērētāja uztverē sajaukšanu saistībā ar preču, kas marķētas ar šo preču zīmi, komerciālo izcelsmi;

– īpašnieks un trešā persona uztur ciešas komerciālas un ekonomiskās attiecības, lai gan, tā teikt, tie nav atkarīgi viens no otra preču zīmes kopīgā izmantošanā;

– īpašnieks ir tieši vai netieši piekritis, ka tādas pašas preces kā tās, kuru importu tas paredz aizliegt, tiek importētas vienā vai vairākas citās dalībvalstīs, kurās tam joprojām ir preču zīmes tiesības.

32 *Red Paralela*, Grieķijas un Nīderlandes valdības, kā arī Eiropas Komisija ar dažādām niansēm piedāvā apstiprinošu atbildi uz šo jautājumu, taču *Schweppes*, *Schweppes International* un *Orangina Schweppes Holding* uzskata, ka ir jāsniedz noliedzoša atbilde.

33 Saskaņā ar Regulas Nr. 2008/95 7. panta 1. punktu preču zīme nedod tās īpašniekam tiesības aizliegt to izmantot saistībā ar precēm, ko īpašnieks pats ir laidis apgrozībā Savienībā vai kā laišanai apgrozībā tas ir piekritis.

34 Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkta formulējums atbilst tam, ko Tiesa izmantojusi spriedumos, kuros interpretēts EK līguma 30. un 36 pants (kas kļuvuši par EKL 28. un 30. pantu, kuri tagad ir LESD 34. un 36. pants) un kuros Savienības tiesībās ir atzīts preču zīmes tiesību izsmelšanas princips. Tādējādi šajā tiesību normā ir pārņemta Tiesas judikatūra, saskaņā ar kuru preču zīmes tiesību, kas aizsargātas ar dalībvalsts tiesību aktiem, īpašnieks nevar pamatoties uz šiem tiesību aktiem, lai iebilstu pret preces, kuru tas pats laidis apgrozībā citā dalībvalstī vai kuras laišanai apgrozībā tas ir piekritis, importu vai komercializēšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1996. gada 11. jūlijs, *Bristol-Myers Squibb* u.c., C-427/93, C-429/93 un C-436/93, EU:C:1996:282, 31. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 1997. gada 20. marts, *Phytheron International*, C-352/95, EU:C:1997:170, 20. punkts).

35 Šī judikatūra, kas attiecas uz preču zīmes tiesību izsmelšanu un kas ir pamatota ar LESD 36. pantu, ir vērsta uz to, lai, tāpat kā Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkts, samierinātu preču zīmes tiesību aizsardzības fundamentālās intereses, no vienas puses, ar brīvas preču aprites iekšējā tirgū interesēm, no otras puses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1996. gada 11. jūlijs, *Bristol-Myers Squibb* u.c., C-427/93, C-429/93 un C-436/93, EU:C:1996:282, 40. punkts).

36 Saistībā ar preču zīmes tiesībām Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, ka šīs tiesības ir neizkropļotas konkurences sistēmas, kuru ir paredzēts izveidot un uzturēt ar Savienības tiesībām, būtisks elements. Šādā sistēmā uzņēmumiem ir jāspēj piesaistīt klientus ar savu preču vai savu pakalpojumu kvalitāti, un tas ir iespējams tikai ar atšķirības zīmēm, kuras ļauj atpazīt šīs preces vai pakalpojumus. Lai preču zīme varētu pildīt šo lomu, tai ir jāgarantē, ka visas preces vai pakalpojumi, kas ar to tiek apzīmēti, ir ražoti vai piegādāti viena uzņēmuma kontrolē, kurš var tikt uzskatīts par atbildīgu par to kvalitāti (spriedumi, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF*, C-10/89, EU:C:1990:359, 13. punkts, kā arī 1996. gada 11. jūlijs, *Bristol-Myers Squibb* u.c., C-427/93, C-429/93 un C-436/93, EU:C:1996:282, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Līdz ar to, kā jau to Tiesa ir vairākkārt atzinusi, preču zīmes tiesību īpašais priekšmets ir it īpaši nodrošināt, lai tiesību īpašniekam būtu tiesības lietot preču zīmi, pirmo reizi laižot preci tirgū, un šādi viņš tiktu pasargāts no konkurentiem, kuri vēlētos ļaunprātīgi izmantot preču zīmes stāvokli un reputāciju, pārdodot preces, kas nelikumīgi apzīmētas ar šo preču zīmi. Lai noteiktu preču zīmes īpašniekam atzīto ekskluzīvo tiesību precīzo apjomu, ir jāņem vērā preču zīmes pamatfunkcija, proti, garantēt patērētājam vai gala izmantotājam ar preču zīmi apzīmētās preces izcelsmes identitāti, ļaujot viņam šo preci atšķirt no precēm ar citādu izcelsmi, nesajaucot tās (spriedumi, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF*, C-10/89, EU:C:1990:359, 14. punkts, kā arī 1996. gada 11. jūlijs, *Bristol-Myers Squibb* u.c., C-427/93, C-429/93 un C-436/93, EU:C:1996:282, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Taču šī preču zīmes pamatfunkcija būtu apdraudēta, ja, neesot nekādai īpašnieka piekrišanai, tas nevarētu iebilst pret to, ka tiek importēta identiska vai līdzīga prece, kas marķēta ar identisku vai sajaucamu preču zīmi un kuru trešā persona, kurai nav nekādu ekonomisko saikņu ar šo īpašnieku, ir saražojusi un laidusi apgrozībā citā dalībvalstī (šajā nozīmē skat. spriedumus 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF*, C-10/89, EU:C:1990:359, 15. un 16. punkts, kā arī 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, 33.–37. punkts).

39 Šī analīze nevar tikt grozīta vienīgi ar to, ka īpašnieka preču zīme un preču zīme, ar kuru ir marķēta prece, kuru šis īpašnieks paredz aizliegt importēt, sākotnēji ir piederējusi vienam un tam pašam īpašniekam, un tas ta ir neatkarīgi no tā, vai šo preču zīmju sadalīšana ir radusies ekspropriācijas un līdz ar to valsts varas darbības rezultātā vai labprātīgas līgumiskas cesijas rezultātā, tomēr ar nosacījumu, ka, neraugoties uz to kopīgo izcelsmi, katra preču zīme no to ekspropriācijas vai cesijas brīža ir neatkarīgi pildījusi attiecīgajā teritorijā funkciju garantēt to, ka ar šo preču zīmi apzīmētajām precēm ir viena un tā pati izcelsme (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1990. gada 17. oktobris, *HAG GF*, C-10/89, EU:C:1990:359, 17. un 18. punkts, kā arī 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, 46.–48. punkts).

40 Šī pēdējā nosacījuma acīmredzami nav, ja pēc daļas no valsts paralēlo preču zīmju cesijas trešajām personām īpašnieks, viens pats vai koordinējot savu stratēģiju ar šo trešo personu, ir turpinājis aktīvi un apzināti veicināt vienotas un globālas preču zīmes izskatu vai tēlu, tādējādi radot vai pastiprinot konkrētās sabiedrības daļas uztverē sajaukšanu saistībā ar preču, kas marķētas ar šo preču zīmi, komerciālo izcelsmi. Ar šādu rīcību, kuras sekas ir tādas, ka īpašnieka preču zīme vairs nepilda neatkarīgi savu funkciju savā teritorijā, īpašnieks pats ir apdraudējis šo funkciju, pat to sabojājis. Līdz ar to tas nevar pamatoties uz nepieciešamību aizsargāt šo funkciju, lai iebilstu pret to, ka tiek importētas identiskas preces, kas marķētas ar tādu pašu preču zīmi un kuru izcelsme ir citā dalībvalstī, kurā šī preču zīme tagad pieder šai trešajai personai.

41 Valsts tiesām ir jāpārbauda, vai tas ir tā, ņemot vērā visus elementus, kas raksturo attiecīgo individuālo situāciju.

42 Šajā sakarā tomēr ir jānorāda, ka šajā ziņā nevar būt pietiekami vienīgi ar to, ka šis īpašnieks pēc cesijas turpina izvirzīt valsts paralēlo preču zīmju vēsturisko ģeogrāfisko izcelsmi, un tas tā ir, pat ja tam vairs nav tiesību saistībā ar šo teritoriju un tas paredz aizliegt šo preču, kas marķētas ar šo preču zīmi un kuru izcelsme ir šajā teritorijā, importu.

43 Ja šīs tiesas konstatē, ka šī sprieduma 39. punktā izklāstītais nosacījums ir izpildīts, ir svarīgi vēl atgādināt, ka preču zīmes pamatfunkciju nekādi neapdraud brīvība veikt importu, ja preču zīmes īpašnieks importēšanas valstī un preču zīmes īpašnieks eksportēšanas valstī ir identiski vai ja, pat ja tās ir atsevišķas personas, tie ir ekonomiski saistīti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, 34. un 37. punkts).

44 Kā Tiesa to jau ir konstatējusi, šāda ekonomiskā saikne tostarp pastāv, ja attiecīgās preces apritē ir laidis licenciāts vai tās pašas grupas meitas vai mātes sabiedrība vai pat ekskluzīvais koncesionārs. Visās šādās situācijās īpašniekam vai vienībai, kurā tas ietilpst, ir iespēja kontrolēt preču, kas ir marķētas ar preču zīmi, kvalitāti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, 34. un 37. punkts).

45 Turklāt Tiesa ir uzsvērusi, ka noteicošais elements ir kontroles iespēja attiecībā uz preču kvalitāti, nevis šīs kontroles faktiska īstenošana. Šajā sakarā tā kā piemēru ir norādījusi, ka, ja licences izsniedzējs pacieš, ka licenciāts ražo zemas kvalitātes preces, lai gan ir līgumiski līdzekļi to novērst, tam ir jāuzņemas atbildība. Tāpat, ja preču ražošana ir decentralizēta vienas un tās pašas sabiedrību grupas ietvaros un meitas sabiedrības, kas izveidotas katrā dalībvalstī, ražo preces, kuru kvalitāte ir pielāgota katra valsts tirgus īpatnībām, šīs atšķirības kvalitātē nevar tikt norādītas, lai iebilstu pret to, ka tiek importētas māsas sabiedrības saražotās preces; grupai ir jācieš savas izvēles sekas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, 38. punkts).

46 Kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 72.–82. punktā, no šīs judikatūras izriet, ka jēdziens "ekonomiskā saikne" tās nozīmē norāda nevis uz formālu, bet materiāltiesisku kritēriju, kas nekādi nav attiecināms vienīgi uz situācijām, kas izklāstītas šī sprieduma 44. punktā, un kas konkrēti arī ir izpildīts,

ja pēc valsts paralēlo preču zīmju sadalīšanas sakarā ar teritoriāli ierobežotu cesiju, šo preču zīmju īpašnieki koordinē savu komerciālo politiku vai vienojas, lai kopīgi izmantotu šīs preču zīmes, līdz ar ko tiem ir iespēja tieši vai netieši noteikt preces, kas marķētas ar preču zīmi, un kontrolēt to kvalitāti.

47 Ļaujot šiem īpašniekiem aizsargāt savas attiecīgās teritorijas pret šo preču paralēlo importu, tiktu izraisīta valsts tirgu sadale, kas nebūtu pamatota ar preču zīmes tiesību priekšmetu un kas tostarp nebūtu nepieciešama, lai saglabātu attiecīgo preču zīmju pamatfunkciju.

48 Tādējādi šī sprieduma 46. punktā aprakstītajos apstākļos ir jāuzskata, ka prece ir laista apgrozībā eksporta dalībvalstī ar preču zīmes, kas aizsargāta importa dalībvalstī, īpašnieka piekrišanu Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkta, kas aplūkots kopsakarā ar LESD 36. punktu, nozīmē.

49 Šajā sakarā ir jāprecizē, ka konstatējums, ka pēc valsts paralēlo preču zīmju sadalīšanas ierobežotas teritoriālās cesijas rezultātā pastāv ekonomiskās saiknes starp šiem īpašniekiem, nav pakļauts ne nosacījumam, ka šie īpašnieki ir formāli atkarīgi viens no otra šo preču zīmju kopējā izmantošanā, ne no tā, ka tie faktiski izmanto iespēju kontrolēt attiecīgo preču kvalitāti.

50 Turklāt, tā kā Tiesa jau ir nospriedusi, ka pats par sevi, t.i., neesot nekādām ekonomiskām saiknēm, cesijas līgums nesniedz cedentam iespēju kontrolēt preču, kuras komercializē un marķē cesionārs, kvalitāti, tieši no šī konstatējuma izriet, ka notiek tieši pretēji, ja pastāv šādas ekonomiskās saiknes starp cedentu un cesionāru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1994. gada 22. jūnijs, *IHT Internationale Heiztechnik* un *Danzinger*, C-9/93, EU:C:1994:261, 41. un 43. punkts).

51 Valsts tiesām ir jāizvērtē šādu ekonomisko saikņu pastāvēšana, ņemot vērā visus lietas atbilstošos elementus.

52 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, lai gan principā tirgus dalībniekam, kas apgalvo izsmelšanu, ir jāiesniedz pierādījumi, ka Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkta nosacījumi ir izpildīti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2001. gada 20. novembris, *Zino Davidoff* un *Levi Strauss*, no C-414/99 līdz C-416/99, EU:C:2001:617, 54. punkts), šis noteikums ir jāmaina, ja tas var ļaut īpašniekam sadalīt valstu tirgus, tādējādi veicinot cenu atšķirību uzturēšanu starp dalībvalstīm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 8. aprīlis, *Van Doren + Q*, C-244/00, EU:C:2003:204, 37. un 38. punkts).

53 Šāda pierādīšanas pienākuma pārnešana ir jāveic valsts paralēlo preču zīmju labprātīgas sadalīšanas gadījumā, ja šādam tirgus dalībniekam ir grūti, pat neiespējami pierādīt šādu ekonomisko saikņu starp šo preču zīmju īpašniekiem pastāvēšanu, jo šīs saiknes parasti izriet no komerciāliem nolīgumiem vai neformālām norunām starp šiem īpašniekiem, kurām tirgus dalībniekam nav pieejas.

54 Tādējādi, kā to ir norādījis arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 94. punktā, tirgus dalībniekam ir jāiesniedz visas precīzās un saskanīgās norādes, kas ļauj izsecināt šādu ekonomisko saikņu pastāvēšanu. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai fakti, kas ir apkopoti šī sprieduma 14. punktā, ir šādas norādes.

55 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/95 7. panta 1. punkts, aplūkots kopsakarā ar LESD 36. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz valsts preču zīmes īpašniekam iebilst pret identisku preču, kas marķētas ar tādu pašu preču zīmi, importēšanu no citas dalībvalsts, kurā šī preču zīme, kura sākotnēji piederēja tam pašam īpašniekam, tagad pieder trešajai personai, kura ieguvusi tiesības cesijas rezultātā, ja pēc šīs cesijas:

– īpašnieks, viens pats vai koordinējot savu preču zīmes stratēģiju ar šo trešo personu, ir turpinājis aktīvi un apzināti veicināt vienotas un globālas preču zīmes izskatu vai tēlu, tādējādi radot vai pastiprinot konkrētās sabiedrības daļas uztverē sajaukšanu saistībā ar preču, kas marķētas ar šo preču zīmi, komerciālo izcelsmi,

vai

– pastāv ekonomiskās saiknes starp īpašnieku un šo trešo personu tādā ziņā, ka tie koordinē savu komerciālo politiku vai vienojas, lai kopīgi izmantotu šo preču zīmi, līdz ar ko tiem ir iespēja tieši vai netieši noteikt preces, kas marķētas ar minēto preču zīmi, un kontrolēt to kvalitāti.

Par tiesāšanās izdevumiem

56 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 7. panta 1. punkts, aplūkots kopsakarā ar LESD 36. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz valsts preču zīmes īpašniekam iebilst pret identisku preču, kas marķētas ar tādu pašu preču zīmi, importēšanu no citas dalībvalsts, kurā šī preču zīme, kura sākotnēji piederēja tam pašam īpašniekam, tagad pieder trešajai personai, kura ieguvusi tiesības cesijas rezultātā, ja pēc šis cesijas:

– **īpašnieks, viens pats vai koordinējot savu preču zīmes stratēģiju ar šo trešo personu, ir turpinājis aktīvi un apzināti veicināt vienotas un globālas preču zīmes izskatu vai tēlu, tādējādi radot vai pastiprinot konkrētās sabiedrības daļas uztverē sajaukšanu saistībā ar preču, kas marķētas ar šo preču zīmi, komerciālo izcelsmi,**

vai

– **pastāv ekonomiskās saiknes starp īpašnieku un šo trešo personu tādā ziņā, ka tie koordinē savu komerciālo politiku vai vienojas, lai kopīgi izmantotu šo preču zīmi, līdz ar ko tiem ir iespēja tieši vai netieši noteikt preces, kas marķētas ar minēto preču zīmi, un kontrolēt to kvalitāti.**

[Paraksti]